

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

PAVELDĖTOJAI

BRONWYN SCOTT

MAIŠTINGASIS
MERGIŠIUS
PARYŽIUJE

Knygute.lt

Bronwyn Scott

**MAIŠTINGASIS MERGIŠIUS
PARYŽIUJE**

Keturių knygų serija
„Paveldėtojai“
Pirma knyga

Versta iš Bronwyn Scott,
Rake Most Likely to Rebel, 2015

© Bronwyn Scott, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2017

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© HQN, viršelio nuotrauka

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0331-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

~1~

Doverio dokai - 1835 metų kovas

Londonė niekas nebedžiugino, teliko tikėtis, kad Paryžiuje bus linksmiau. Havilandas Nortas pasistatė palto apykaklę gindamasis nuo ankstyvo kovo ryto drėgmės ir sparčiu žingsniu nuėjo per Doverio dokus nekantraudamas išplaukti dar nenuslūgus potvyniui.

Dabar visos jo viltys buvo sutelktos į Prancūziją ir jos *salle d'armes*¹. Jeigu sustingusio kraujo neišjudins paryžietiškas pavasaris, dar laukia visa Europa. Vasarą galės praleisti tarp didingų Alpių viršukalnių, išmėginti savo jėgas kopdamas į uolas, rudenį bus progos mėgautis Florencijos menais ir grožybėmis, žiemą – pasinerti į Venecijos karnavalo geidulius, o kitą pavasarį, jei tik pavyks... Jei tik pavyks, mėgausis Pietų Italijos saule ir senovės dvelksmu Neapolyje. Jeigu ten nukeliauti neišdegs, jam visada atvira Graikija ir paslaptinga, viliojanti Turkija.

Jis mintyse kartojo egzotiškų vietų pavadini-

¹ Fechtavimosi maniežas (pranc.) (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

mų litaniją, vilties, o gal svajonių mantrą. Tėvas jam pažadėjo šešis mėnesius. Ne metus, ne dvejus. Viskas turi būti labai gerai apskaičiuota. Tiesą sakant, Havilandas būtų norėjęs, kad tai nesibaigtų, nes vien poreikis sukurti tokį kelią labai daug sakė apie jo vidinę būseną. Nepaisant to, kad jam dvidešimt aštuoneri ir jis jau turėjo viską – titulą, nuo jo neatskiriamus didelius turtus, dvarus, žirgų ir prabangą, kurios kiti vyrai siekė visą gyvenimą, viduje jautėsi negyvas.

Nors kelionė po Europą buvo gerokai patrumpinta, dėl jos reikėjo ilgai kovoti. Tėvas norėjo sūnui gero, tad galiausiai pasidavė. Turbūt suprato, kad suaugęs sūnus prieš nusėsdamas vienoje vietoje turi išskleisti sparnus ir pamatyti platųjį pasaulį už Londono ribų. Havilandas išlošė šešis mėnesius laisvės, bet jam tai daug kainavo: po kelionės grįš namo ir ves, įgyvendins dviejų šeimų planus, kuriuos sudėliojo trys kartos iki jo.

Net dabar Havilandas girdėjo tėvo balsą, matė jį prie masyvaus rašomojo stalo savo kabinete, kai paskelbė nuosprendį:

– Galime tau duoti ne daugiau kaip šešis mėnesius. Tu kitoks nei tavo draugai ir iš tavęs tikimasi daugiau nei iš jų. Arčeris yra ant-

rasis sūnus ir dėl to jo pareigos kitokios nei tavo. Jie gali dingti kad ir keleriems metams, o tavęs tokiam ilgam laikui išleisti negalime. Everliai nekantrauja pamatyti tave prie alto-riaus, tad kam laukti? Tau dvidešimt aštuone-ri, Kristinai – dvidešimt vieni. Jau trys sezonai, kaip ji pristatyta visuomenei, ir tai nieko blo-go, bet jeigu versime ją laukti dar ilgiau, kils nereikalingų įtarimų, kurių verčiau išvengti.

Santuoka kaip ir visa kita Havilando gyveni-me iki šios dienos buvo suplanuota už jį. Vis-kas jam buvo paruošta ir paduota. Havilandui reikėjo tik ateiti. Jam dažnai atrodydavo, kad ta tamsi tuštuma atsivėrė būtent todėl, kad jis negalėjo nieko pakeisti, jam niekur nereikėjo įdėti pastangų. Jis dėl nieko nevargo, gavo viską, ką tik įmanoma gauti, netgi gerą išvaiz-dą. Jam pavyko susirinkti šeimos grožio geno-fondo ir turtų liūto dalį. Galbūt dėl to vaikinui taip patiko fechtuoti – čia jis galėjo stengtis, sunkiai dirbti ir tobulinti įgūdžius.

Ir jis tikrai tobulėjo. Havilandas batuota koja palietė ilgą ploną dėžę prie kojų vien tam, kad įsitikintų, jog ji vis dar čia. Ši dėžė buvo svar-biausia iš viso bagažo ir jis neišleido jos iš akių. Dėžėje gulėjo rapyros, pagamintos spe-cialiai jam, – nuo patogios rankenos iki indivi-

dualiai pritaikyto ašmenų svorio. Fechtavimosi mene jam neprilygo nė vienas Londono džentelmenas, bet to nepakako. Havilandas juto, kad dar daug ko nežino, ir geidė pasiekti tobulybę, kuri įgyjama tik per žinias. Jis vyks į Paryžių ir mokysis. Jei pasiseks, vėliau Florencijoje semsis patirties iš italų meistrų. Jam baisiai trūko laiko – kad viską suspėtų, reikės stebuklo, bet nutolus nuo kranto viskas atrodo įmanoma.

Havilandas išsitraukė auksinį kišeninį laikrodį. Tai buvo senelio dovana, įteikta Oksfordo baigimo proga prieš kelerius metus. Jis jį atidarė ir pasižiūrėjo, kiek valandų, – penkiolika minučių po penktos. Draugai jau turėjo būti čia. Vadinasi, pasirodys bet kurią akimirką. Nė vienas jų nebuvo per daug punctualus, bet visi kaip ir jis dėl savų priežasčių labai laukė šios kelionės. Havilandas uždarė laikrodį ir pirštu palietė senelio kruopščiai parinktus, nors ir ne pačius originaliausius žodžius, išgraviruotus ant dangtelio: *Tempus fugit*². Jis jau ir taip iššvaistė daug laiko. Ši kelionė – proga paleisti laikrodį iš naujo, pradėti gyvenimą nuo pradžių.

² Laikas bėga (lot.).

Havilandas įsistebeilijo į prieblandą mėgin-
damas įžiūrėti draugų siluetus. Kuris atvyks
pirmas? Jie kartu išgyveno Itoną, paskui Oks-
fordą ir galiausiai prisistatė visuomenei Lon-
done per sezoną. Nuo tada jie metai po metų
mėgavosi visomis Londono pramogomis, kol
galiausiai malonumas virto *de rigueur*³. Arče-
ris Londone taip ilgai užsibuvo tik iš meilės ir
ištikimybės motinai. Dabar to inkaro nelikus
nekantravo pakelti sparnus.

Žinoma, pirmasis gali atvykti ir Nolanas Grė-
jus. Tai priklauso tik nuo to, ar praėjusi naktis
prie Doverio lošimo stalų jam buvo sėkminga.
Nolanas ne kartą baigė vakarą laimėjęs visus
lošimus. Jo talentas kortuoti palengvino dau-
gybės džentelmenų kišenes. Per kelerius me-
tus Nolanas išmoko apginti savo talentą ir
garbę net jei tai būdavo pavojinga.

Kas jau kas, o Brenanas Karas tikrai nepasi-
rodys pirmas. Jis garantuotai bus paskutinis,
paskutinę naktį Anglijoje praleido tikrai ne
miegodamas. Pažinodamas Brenaną, Havilan-
das spėjo, kad bičiulis naktį šėlo aistringos
moters glėbyje. Dabar apie tai pagalvojęs pats
vienas sukikeno. Brenano dėka Londonas buvo

³ Privaloma kasdienybės dalis (pranc.).

pakenčiamas net netekęs savo žavesio.

Dokuose pasigirdo kanopų dundėjimas ir ratų tarškėjimas. Iš kylančio rūko išniro karieta. Laukan iššoko du vyrai. Jų apsiaustai plaikstėsi aplink kūnus. Vienas jų sulėjo įsakymą žemu, įsakmiu balsu, nuaidėjusiu ryto ore. Havilandas nusišypsojo jį pažinęs. Nolanas ir Arčeris atvyko kartu. Panašu, kad Arčeris pasiėmė ir žirgą, arba žirgas pats jį atsekė. Havilando tai nė kiek nenustebintų. Arčeris niekam nereikalingus arklius priglausdavo taip pat, kaip kiti žmonės priglaudžia kates ar šunis. Tamsoje jis matė, kaip Arčeris pririša gyvūną prie kariatos, ir išgirdo per prieplauką skardenantį Nolano balsą:

- Aš laimėjau! - artindamasis sušuko Nolanas. - Havilandas čia ir su lagaminu, - tarė patenkintas ir draugiškai spustelėjo jam petį. - Labas rytas, senuk. Ar daiktai jau sukrauti? Sakiau Arčeriui, kad būsi čia ir viską prižiūrėsi.

Havilandas nusijuokė.

- Puikiai mane pažįsti. Abi karietas išlydėjau prieš valandą. Mūsų lagaminus sukrovė vakar vakare.

Jie nusprendė, kad geriausia bus kuo greičiau visiems kartu vykti į Paryžių, o toliau kiekvie-

nas galės keliauti savo asmenine karieta. Kalė reikės nusipirkti arba išsinuomoti žirgus, bet tame mieste tokie reikalai įprasti. Keliautojai, kurie galėjo sau tai leisti, per Lamanšą keliaudavo su savo karietomis. Kiti, kuriems tai buvo per brangu, turėjo tenkintis viešuoju transportu arba tuo, kas parduodama. Havilandas truputį nerimavo, kaip atvykus reikės už padorią kainą rasti dvi parduodamas karetas.

- Patikėjai jiems lagaminus, kuriuose, jeigu galima truputį perdėti, *visi* tavo daiktai, kurių reikės kelionėje, bet negalėjai išsiskirti su maža dėžute? - paklausė Arčeris ir parodė į dėžę Havilandui prie kojų.

- Įspėjau tave ir dėl šito, - ištarė Nolanas. - Bet ne, tu tvirtinai, kad jis bus išsiuntęs ir rapyras. - Nolanas rodomuoju pirštu parodė sau į smilkinį. - Aš tokius dalykus išmanau. Studijuoju žmogiškąją prigimtį.

- Gaila, kad nepavyko jos studijuoti Oksforde, - įgėlė Arčeris. - Matyt, reikėjo geresnių pažymių.

Bet Nolanas tik nusijuokė. Jiedu su Arčeriu šitaip erzinosi metų metus ir abu puikiai vienas kitą pažinojo.

- Ką galiu pasakyti? Tai tiesa. Judu mokslo

Žmonės, o mes su Brenanu – ne, – tarė dairydami aplink. – O Brenano dar nėra?

– Ne, – atsakė Havilandas ir neatsispyręs pagundai patraukti draugą per dantį pridūrė: – Argi tu tikėjaisi ko kito? Juk studijuoji žmogiškąją prigimtį.

Nolanas draugiškai kumštelėjo Havilandą į petį.

– Žmogaus prigimtį – taip, bet ne psichiką, – išsišiepė. – Tai kas ji? Mes Doveryje praleidome tik naktį, bet tai negali būti smuklės mergina. Ji išėjo su kitu vyriškiu.

Pamatęs, kad artinasi laivo kapitonas, Havilandas tik patraukė pečiais.

– Milorde, verčiau jau lipkite į laivą. Išplauksime už gerų dvidešimties minučių.

– Ačiū, – tarstelėjo jis ir linktelėjo. – Laukiame paskutinio mūsų keleivio.

Havilandas nesitikėjo, kad kapitonas bus labai supratingas.

– Potvynis nelaukia, milorde. Jums pasisekė, kad galime išplaukti iškart. Kiti sėdi smuklėse po kelias savaites, kol sulaukia palankaus vėjo ir gero oro.

– Suprantu, – atsakė Havilandas ir metė paskutinį žvilgsnį į dokus tarsi tikėdamasis, kad

privers Brenaną pasirodyti. Kapitonas sakė tiesą. Iš kitų keliautojų, kuriems teko keltis per Lamanšą, girdėjo visokiausių pasakojimų, kad kartais tenka gerokai palaukti, o kelionės planai priklauso nuo stichijos.

- Reikėjo su juo pasilikti, - tarė Havilandas kapitonui nuėjus. Dabar jis kaltino save. Draugystėje su Brenanu buvo labai svarbu pusiausvyra. Brenanas jį prajuokindavo, o jis jam padėdavo susikaupti ir saugodavo, kad neprišvirtų košės. Tačiau vakar vakare Havilandui buvo neramu dėl bagažo, tad paliko Brenaną likimo valiai. Jis nusprendė, kad žinodamas, jog anksti ryte reikės išvykti, Brenanas elgsis išmintingai ir nieko blogo nenutiks. Pasirodo, labai klydo.

Trijulė patraukė prie trapo ruošdamasi lipti į laivą.

- Lažinuosi iš penkių svarų, kad Brenanas nespės į laivą, - pareiškė Nolanas. - Arčeri, prisijungsi? Jeigu klystu, atsiloši skolas.

Sulipę į laivą jie pasirinko turėklus ir visi trys nužvelgė dokus tikėdamiesi pamatyti paskutinę minutę atskubantį Brenaną. Havilandas dirstelėjo į kišeninį laikrodėlį. Minutės bėgo. Be Brenano viskas bus kitaip. Galbūt Brenas sės į vėlesnį laivą ir jie susitiks Pary-

Žiuje? Brenanas žinojo jų suplanuotą maršrutą. Ar jam pakaks pinigų? Turbūt ne. Brenanui pinigų visada trūkdavo.

Pasigirdus traukiamų grandinių skimbčiojimui šalia stovėjęs Nolanas krūptelėjo.

– Jau traukia inkarą. Jis nespės, – atsiduso Nolanas ir rankomis įsikibo į turėklą. – Prakeikimas, nenorėjau laimėti šitų lažybų.

Visi trys susižvalgė akivaizdžiai nusivylę ir nusiminę. Kelionė prasidėjo nekaip.

Laivui iš lėto stumiantis nuo prieplaukos, dokuose staiga kilo sujudimas. Arklys, traukiantis sunkų vežimą, pilną dėžių, bėgo kiek įkabindamas, o jam iš paskos skambėjo piktu keiksmų tirada. Iškrito statinė. Vėl keiksmai. kažkas labai skubėjo. Havilandas prisimerkė. Dar kažkas bėgo. Ar ten arklys? Nebuvo kada apie tai galvoti, nes visas dėmesys buvo sutelktas į jų pusėn lekiančią figūrą, kurią vijosi kitos dvi. Tai buvo vyras, skuodė vienplaukis, be apsiausto, marškiniai plaikstėsi jam iš paskos.

– Ten jis! Brenanas! – apsidžiaugė Havilandas. Jis pamojavo ir sušuko: – Nagi, paskubėk! – Jam nepatiko Brenaną atsivejančių vyrų išvaizda. Jiems artinantis, Havilandas vieno iš jų

rankose pastebėjo blizgant pistoletą. Dabar viskas atrodė dar blogiau. Havilandas žvilgtelėjo į vis didėjantį tarpą, kuris skyrė laivą ir priplauką. Šokti nuo priplaukos pernelyg pavojinga. Be to, Brenanas jokių būdu nepasiektų laivo – tarpas buvo per didelis. Nebent iš galo, kur laivas buvo dar arti doko. Reikės gero šuolio, bet Brenanas šoks įsibėgėjęs.

Havilandas greitai parodė į laivo galą, draugui artinantis sudėjo rankas prie burnos ir sušuko:

– Per galą, Brenanai! Šok per galą!

Nolanas ir Arčeris sustojo jam už nugaros. Arčeris sušuko kažką panašaus į:

– Žirgas, Brenanai, šok ant žirgo!

Žirgas, kurį buvo pastebėjęs Havilandas, jau pralenkė persekiotojus ir susilygino su Brenanu. Jis risnojo tokiu pačiu greičiu kaip jų draugas, tarsi ragindamas šokti ant nugaros. Tai buvo didžiausia beprotybė, bet stoti prieš du ginkluotus vyrus – prasta alternatyva. Dabar Brenano persekiotojai buvo per arti, o laivas judėjo per greitai, bet žirgui gal ir pavyktų įveikti tokį atstumą vienu šuoliu. Havilandas vėl sudėjo rankas prie burnos:

– Brenai, ant žirgo! Dabar pat! – paragino....